

REBECCA

DOJEMNÝ PRÍBEH LÁSKY OD NAJÚSPEŠNEJŠEJ

YARROS

AUTORKY NEW YORK TIMES

LIST

NA

ROZLÚČKU

iKAR

LIST
NA
ROZLÚČKU

REBECCA
YARROS

LIST
NA
ROZLÚČKU

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

List na rozlúčku

Rebecca Yarros
The Last Letter

Copyright © 2019 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation copyright © 2025 by Hana Bojmírová

This edition is published by arrangement with Alliance Rights

Agency c/o Entangled Publishing, LLC

Cover design © 2025 by Barbara Baloghová

Cover photo © Jane Morley / Trevillion Images

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0431-3

*Deťom, ktoré bojujú s rakovinou:
Davidovi Hughesovi,
ktorý prekonal svoju 10-percentnú šancu
so 100-percentným srdcom.*

*A pre tých ako Beydn Swink,
ktorých duše boli neporovnateľne
silnejšie než ich telá.
Nikdy na vás nezabudneme.*

Prvá kapitola

BECKETT

List č. 1

Drahý Chaos,

aspoň tak Ti podľa môjho brata hovoria. Spýtala som sa ho, či niekto z jeho kamošov neocení trochu pošty navyše, a dostala som Tvoje meno.

Tak teda, ahoj, som Ella. Viem, že v korešpondencii platí pravidlo „žiadne skutočné mená“. Tieto listy píšem tak dlho, ako on robí to, čo robí... a hádam, že Ty robíš to isté.

Takže skôr ako tento list odložíš a zašomreš trápne „Ďakujem, ale nemám záujem“, ako to chlapi robia, vedz, že to robím pre seba rovnako ako pre Teba. Keď vezmem do úvahy, že by som tým mohla získať bezpečné miesto, kde sa môžem vyventilovať, ďaleko od zvedavých očí tohto malého, všetečného mestečka, je to skoro, akoby som Ťa využívala.

Ak by si teda chcel byť mojou búrľavou vrúbou, budem Ti vďačná a na revanš sa rada stanem tou Tvojou. Okrem toho robím naozaj úžasné sušienky s arašidovým maslom. Ak neboli priložené k tomuto listu, vybav si to s mojím bratom, pretože Ti ich ukradol.

Kde mám začať? Ako sa mám predstaviť, aby to nevyznelo ako inzerát pre nezadaných? Ubezpečujem Ťa, že nehľadám nič viac ako kamoša na písanie – veľmi vzdialeného kamoša na písanie –, sľubujem. Vojaci ma fakt neberú. Vlastne chlapi vo všeobecnosti. Nie v tom zmysle, že by sa mi nepáčili. Len na nich nemám čas. Ale vieš, čo mám? Pocit veľkej lútosti, že tento list píšem perom.

Som mladšia sestra, ale som si istá, že môj brat Ti to už povedal. Nevie držať jazyk za zubami, čo znamená, že zrejme už vieš o mojich dvoch deťoch. Áno, som slobodná matka, a nie, svoje rozhodnutia neľutujem. Človeče, už mám plné zuby toho, že sa ma na to každý pýta alebo sa na mňa jednoducho pozrie spôsobom, pri ktorom sa tá otázka dá ľahko vyčítať z jeho pohľadu.

Posledný riadok som takmer vymazala, no je to pravda. Navyše som príliš lenivá na to, aby som to celé prepísala.

Mám dvadsaťštyri rokov a za darcu spermií svojich dvojčiat som bola vydatá asi tak tri sekundy. Dosť dlho na to, aby sa čia-ry na tehotenskom teste sfarbili doružova a lekár povedal, že na monitore vidí dve bijúce srdcia, a aby sa on v tichu noci zbalil. Deti nikdy neboli jeho parketa a, úprimne povedané, asi je nám takto lepšie.

Ak Ti prekáža, že spomínam deti, neurazím sa. Ale v tom prípade žiadne sušienky. Tie sú len pre kamošov na písanie si listov.

Ak Ti slobodné rodičovstvo pri korešpondovaní neprekáža, čítaj ďalej.

Moje dvojčatá majú päť rokov, čo znamená, že sa mi narodili ako devätnásťročnej. Po tom, čo som šokovala naše mestečko tým, že som sa rozhodla vychovávať ich sama, som to takmer vzdala. Umrela mi stará mama a ja som po nej prevzala Solitude. Mala som len dvadsať, dvojčatá boli ešte bábätká, no v tom penzióne nás vychovávala, takže som to považovala za dobré miesto na výchovu detí. Stále ho tak vnímam.

Tak sa pozrime... Maisie a Colt sú v podstate celý môj život. Samozrejme, v dobrom zmysle slova. Som až príliš starostlivá, ale viem o tom. Mám tendenciu prehnane reagovať, stavať okolo nich pevnosť, čím sa vlastne tak trochu izolujem, no sú aj horšie chyby, nie? Maisie je tá tichá a zvyčajne ju nájdem, ako sa niekde skrýva s knihou. Colt... nuž, ten je zvyčajne tam, kde nemá byť, a robí niečo, čo by nemal. Hovorila, že mať dvojčatá je na zbláznenie, ale nepovedia Ti, že sú dvakrát také úžasné.

A čo sa týka mňa? Vždy robím to, čo musím, a nikdy nie to, čo by som naozaj mala alebo chcela. Podľa mňa je to však prirodzený dôsledok toho, že som mama a viem podnik. Keď už sme pri tom, toto miesto sa práve zobúdzza, takže by som mala túto krabicu radšej zapečatiť a poslať.

Ak budeš chcieť, odpíš. Ak nie, chápem to. Len vedz, že v Colrade je niekto, kto Ti praje len to najlepšie.

~ Ella

• • •

Dnes by bol ideálny čas na to, aby som si druhýkrát zanaďoval.

Zvyčajne, keď sme boli v plnom nasadení, to prebiehalo tak isto. Rovnaké sračky len iný deň. V tej monotónnosti sa ukrýval takmer príjemný, predvídateľný vzorec.

Nebudem klamať, stal som sa veľkým fanúšikom monotónnosti.

Rutina bola predvídateľná. Bezpečná, alebo taká bezpečná, ako sa len dá. Ďalší mesiac na ďalšom neznámom mieste, v ďalšej krajine, v ktorej sme oficiálne nikdy neboli. Rutina v tomto prípade predstavovala asi jedinou príjemnú vec.

Dnes to však bolo iné. Misiu sme splnili tak ako zvyčajne. No za určitú cenu. Vždy si to vybralo istú daň, v poslednom čase však bola čoraz vyššia.

Pozrel som sa na svoju ruku a pohýbal prstami, pretože som to dokázal urobiť. Ale Ramirez? Ten túto schopnosť dnes stratil. Svoje novonarodené dieťa bude držať protézou.

Švihol som rukou, pustil z nej Kong a hračka pre psy preletela oblohou ako záblesk červenej farby na pozadí čistej modrej. Obloha bola na tomto mieste tá jediná čistá vec. Alebo mi možno len dnešok pripadal špinavý.

Havoc sa rozbehla, zamerala sa na svoj cieľ, až kým...

„Páni, je dobrá,“ povedal Mac a zozadu ku mne podišiel.

„Tá najlepšia.“ Obzrel som sa za ním a potom sa pohľadom vrátil k Havoc, ktorá bežala späť ku mne. Aby sa dostala až sem, musela byť najlepšia. Do tímu najvyššej úrovne, ktorý operoval bez toho, aby z právnej stránky vôbec existoval. Bol to pes na špeciálne operácie, teda taký, ktorý sa nachádzal asi tak milión míľ nad akýmkoľvek iným vojenským služobným psom.

A tiež patrila mne, čo z nej automaticky robilo tú najlepšiu.

Moje dievča bol dokonalý tridsaťkilový labradorský retriever. Keď Havoc zastavila tesne pri mojích nohách, čierna srst' jej na piesku vynikala. Zadkom dopadla na zem a s radosťou v očiach mi podala hračku. „Naposlady,“ povedal som potichu a vybral jej ju z papule.

Odbehla preč ešte skôr, ako som napriahol ruku, aby som jej ju hodil.

„Čo je s Ramirezom?“ spýtal som sa a sledoval Havoc, ako beží.

„Prišiel o ruku. Od lakťa dole.“

„Uf.“ Hodil som hračku tak ďaleko, ako som len vládal.

„Mohol by si to zo seba dostať von. Dnes mi to pripadá vhodné.“ Mac sa poškrabal po mesiac dlhej brade a upravil si slnečné okuliare.

„Jeho rodina?“

„V Landstuhle sa s ním stretne Christine. Posielajú nám novú krv. Do príchodu zostáva štyridsaťosem hodín.“

„Tak skoro?“ Naozaj sme boli nahraditeľní.

„Máme sa presunúť. Porada je o päť minút.“

„Rozumiem.“ Vyzeralo to na ďalšie neznáme miesto.

Mac sa pozrel na svoju ruku. „Dal si si to pozrieť?“

„Doktor mi to zašil. Je to len škrabanec, nerob z toho rozruch.“ Len nová jazva k desiatkam ďalších, ktoré mi poznačili kožu.

„Možno potrebuješ niekoho, kto by kvôli tebe robil rozruch.“

Periférne som naňho pozrel.

„Čo?“ opýtal sa s prehnaným pokrčením pliec a potom kývol hlavou k Havoc, ktorá znovu zastavila, rovnako natešená bez ohľadu na to, či som jej hodil hračku prvý- alebo tridsiatyšiestykrát. „Nemôže byť jedinou ženou v tvojom živote, Gentry.“

„Je verná, nádherná, dokáže hľadať výbušniny alebo zlikvidovať kohokoľvek, kto sa ma pokúsi zabiť. Čo presne jej chýba?“ Zobral som si od nej Kong a pohladil ju za uchem.

„Ak ti to musím hovoriť, si už na tom príliš zle, aby som ti pomohol.“

Zamierili sme do malého areálu, ktorý v skutočnosti tvorilo len niekoľko budov obklopujúcich nádvorie. Všetko bolo hnedé. Budovy, vozidlá, zem, dokonca aj obloha nadobúdala tento odtieň.

Skvelé. Prachová búrka.

„Nemusíš si o mňa robiť starosti. Keď som s posádkou, som v pohode,“ povedal som mu.

„To dobre viem, ty na Chrisa Pratta sa podobajúci kreťen. Ale, človeče,“ položil mi ruku na plece a zastavil nás,

skôr ako sme stihli vstúpiť na dvor, kde sa zhromaždili chlapi, „nie si... na nikoho naviazaný.“

„To ani ty.“

„Nie, momentálne nemám žiadny vzťah. To však neznamená, že neprejavujem náklonnosť k ľuďom, na ktorých mi záleží a ktorým záleží na mne.“

Vedel som, na čo naráža, no toto nebol ten správny čas ani miesto. Ani nikdy nebude. Skôr než by to stihol rozviesť, udrel som ho po chrbte.

„Pozri, môžeme zavolať doktora Phila alebo odtiaľto vypadnúť a presunúť sa na ďalšiu misiu.“ Pohnúť sa ďalej mi vždy pripadalo ako to najjednoduchšie riešenie. Nevytváral som si žiadne väzby, pretože som nechcel. Nie preto, že by som to nevedel. Pripútať sa k ľuďom, miestam alebo veciam bolo na obtiaž. Pretože istá bola len jedna vec – zmena.

„Myslím to vážne.“ Prižmúril oči. Ten pohľad som za desať rokov nášho priateľstva videl až príliš často.

„Hej, to aj ja. Som v pohode. Okrem toho mám vzťah s tebou a Havoc. Všetci ostatní sú len čerešnička na torte.“

„Mac! Gentry!“ zavolať na nás Williams od dverí severnej budovy. „Podme!“

„Už ideme!“ zakričal som späť.

„Počuj, skôr ako pôjdeme dnu, nechaj som ti niečo na posteli.“ Mac si pošúchal rukou bradu – znak toho, že bol nervózny.

„Hej, nech už je to čokoľvek, po tomto rozhovore nemám záujem.“ Spolu s Havoc som sa vybral na poradu. V krvi som už cítil túžbu po pohybe, po tom, aby sme toto miesto nechali za sebou a pozreli sa, čo nás čaká.

„Je to list.“

„Od koho? Všetci, ktorých poznám, sú v tamtej miestnosti.“ Ukázal som na dvere, kým sme prechádzali prázd-

ným nádvorím. Tak to dopadlo, keď ste vyrastali v jednej pestúnskej rodine za druhou a narukovali v deň, keď ste dovърšili osemnásť. Skupina ľudí, ktorých ste považovali za hodných spoznania, bola len taká malá, aby sa zmestila do Blackhawku. A dnes sme prišli o Ramireza.

Ako som povedal. Vzťahy boli na obtiaž.

„Od mojej sestry.“

„Čože?“ Zastal som s rukou na zhrdzavenej kľučke dverí.

„Počul si ma. Od mojej mladšej sestry Elly.“

V duchu som si prelistoval zoznam mien. Ella. Blon-dínka, vražedný úsmev, jemné, milé oči modrejšie než aká-koľvek obloha, ktorú som kedy videl. Jej fotkami mával okolo mňa posledné desaťročie.

„Gentry, no tak. Potrebuješ fotku?“

„Viem, kto je Ella. Prečo mám od nej, dopekla, na po-steli list?“

„Len som si myslel, že by si mohol oceniť kamoša na písanie si.“ Pohľadom klesol k svojim špinavým topánkam.

„Kamoša na písanie si? Ako v nejakom projekte v piatej triede na základke v spolupráci so sesterskou školou?“

Havoc sa posunula bližšie a oprela sa mi o nohu. Vní-mala každý môj pohyb, aj tie najmenšie zmeny mojej nála-dy. Práve to z nás robilo nezastaviteľný tím.

„Nie, ne...“ Pokrútil hlavou. „Len som sa snažil po-môcť. Spýtala sa, či tu nie je niekto, kto by ocenil trochu pošty, a keďže nemáš žiadnu rodinu...“

So smiechom som otvoril dvere a nechal jeho zadok von-ku. Možno mu trochu toho piesku zaplní otvorené ústa. Ne-znášal som to slovo na r. Ľudia na ňu stále nadávali, vážne neustále. Ale vo chvíli, keď si uvedomili, že ju nemáte, akoby ste predstavovali anomáliu, ktorú treba napraviť, problém, ktorý treba vyriešiť alebo, ešte horšie – ľutovať.

Ich ľútosť mi bola taká ukradnutá, až sa mi to zdalo takmer smiešne.

„Dobre, chlapci.“ Kapitán Donahue zvolal náš desaťčlenný tím – mínus jeden – za konferenčný stôl. „Mrzí ma to, ale musím vám oznámiť, že nemierime domov. Máme novú misiu.“

Všetci tí chlapi, ktorí začali vzdychať – bezpochyby im chýbali manželky a deti –, ma len utvrdili v mojom postoji k téme naviazanosti.

• • •

„Vážne, holub?“ zavrčal som, keď sa nováčik snažil upratať veci, ktoré zvalil zo skrinky slúžiacej ako môj nočný stolík.

„Prepáč, Gentry,“ zamrmľal, keď zbieral papiere. Typický americký chlapec čerstvo po výcviku. Taký v tomto tíme nemal čo robiť. Potreboval ešte pár rokov a omnoho pevnejšie ruky, a to znamenalo, že bol príbuzný niekoho vplyvného.

Havoc naklonila hlavu a potom sa na mňa pozrela.

„Je nový,“ povedal som potichu a poškrabal ju za ušami.

„Tu máš,“ povedal chlapec a podal mi hromadu vecí s očami dokorán, akoby som sa ho chystal vyhodiť z jednotky za jeho nešikovnosť.

Bože, dúfal som, že so svojou zbraňou zaobchádza lepšie než s mojím nočným stolíkom.

Položil som kopy na voľnú časť postele, ktorú práve neokupovala Havoc. Vytriedil som to za pár minút. Články z časopisov, ktoré som práve čítal a... „Dokelu.“

Ellin list. Mal som ho už takmer dva týždne a stále som ho neotvoril.

„Chystáš sa ho otvoriť?“ spýtal sa ma Mac s načasovaným skúseného rypáka.

„Prečo nikdy nenadávaš?“ spýtal sa v rovnakom čase holub.

S pohľadom upreným na Maca som posunul list na spodok hromady a zameral sa na článok z časopisu, ktorý ležal navrchu. Písali v ňom o nových pátracích a záchranných technikách.

„Fajn. Odpovedz tomu novému.“ Mac prevrátil oči a ľahol si na svoju pričnu s rukami za hlavou.

„Hej, moje meno je Johnson...“

„Nie, je to holub. Meno si si ešte nevyslúžil,“ opravil ho Mac.

Chlapec sa zatváril, akoby sme mu práve kopli do šteniatka, a tak som poľavil.

„Ktosi mi raz povedal, že nadávky sú len úbohou výhovorkou pre mizerný slovník. Vyzeráš potom ako nevzdelanec, človek z nižšej sociálnej vrstvy. Tak som s tým prestal.“ Boh mi bol svedkom, že existovalo dosť vecí, ktoré mi kazili reputáciu. Nepotreboval som rozprávať sračky, stačilo, že som si nimi prešiel.

„Nikdy?“ opýtal sa holub a naklonil sa dopredu, akoby sme boli tri kamošky na prespávačke.

„Len v hlave,“ odvetil som a otočil stránku v časopise.

„Je to naozaj služobný pes? Vyzerá príliš... milo,“ povedal holub a natiahol ruku k Havoc.

Zdvihla hlavu a vycerila naňho zuby.

„Hej, je. A, áno, stačí povel a zabije ťa. Takže nám oboom urob láskavosť a už sa jej nikdy nesnaž dotknúť. Nie je to domáci maznáčik.“ Chvíľu som ju nechal vrčať, aby dala najavo svoj názor.

„Pokož,“ povedal som Havoc a prešiel jej rukou po krku. Napätie z jej tela okamžite vyprchalo. Zvalila sa mi na nohu a žmurkla na mňa, akoby sa to nikdy nestalo.

„Dofrasa,“ šepol mladík.

„Neber si to osobne, holub,“ povedal Mac. „Havoc je verná len jedinému chlapovi a ty to rozhodne nie si.“

„Verná a smrteľne nebezpečná,“ povedal som a s úsmevom ju pohladil.

„Jedného dňa,“ povedal Mac a ukázal na list, ktorý skĺzol vedľa môjho stehna.

„Ale dnešok nie je tým dňom.“

„V deň, keď ho otvoríš, si budeš vyčítať, že si to neurobil skôr.“ Naklonil sa ponad svoju pričnu a vrátil sa s dózou sušienok s arašidovým maslom. Jednu si vložil do úst a zjedol ju so zvukovými efektmi hodnými porna.

„Naozaj?“

„Naozaj,“ zastonal. „Sú fakt dobré.“

Zasmial som sa a zasunul list späť pod hromadu.

„Vyspi sa, holub. Zajtra ideme všetci do akcie.“

Chlapec prikývol. „Toto je všetko, čo som kedy chcel.“

S Macom sme si vymenili vševediaci pohľad.

„To povedz zajtra večer. A teraz sa vyspi a prestaň mi prevracať veci, inak sa твоjím volacím znakom stane babrák.“

Vypleštil oči a ľahol si na lôžko.

• • •

O tri noci neskôr bol holub mŕtvy.

Johnson. Vyslúžil si svoje meno a prišiel o život pri tom, ako zachraňoval doktorov zadok.

Zatiaľ čo ostatní spali, ja som len ležal a díval sa na prázdne lôžko. Nepatril sem a všetci sme to vedeli – vyjadрили sme svoje obavy. Nebol pripravený. Nebol pripravený na misiu, na tempo našej jednotky ani na smrť.

Niežeby to smrť zaujímalo.

Ručička na hodinách sa pohla. Mal som dvadsaťosem rokov.

Všetko najlepšie k narodeninám.

Smrť ma zakaždým zasiahla inak. Zvyčajne spadala do dvoch kategórií. Buď som to zmietol zo stola a pohlal sa ďalej, alebo sa moja vlastná smrteľnosť náhle stala až príliš hmatateľná. Možno to bolo mojimi narodeninami alebo tým, že holub bol len sotva odrastené decko, ale teraz šlo o ten druhý prípad.

Hej, smrteľnosť, to som ja, Beckett Gentry.

Logicky som vedel, že keď sa misia skončí, o pár dní pôjdeme buď domov, alebo do ďalšej peknej diery. No v tejto chvíli ma zachvátila surová túžba po spojení, ktorá mi pripadala ako fyzický tlak v hrudi.

Nie, žiadna naviazanosť, povedal som si. S takými sračkami prichádzali len problémy.

Len spojenie s iným človekom spôsobom, ktorý nebol vyhradený pre bratov slúžiacich so mnou alebo dokonca pre priateľstvo s Macom, ktoré malo najbližšie k rodine.

Z čírej impulzivnosti som zobral baterku a list zastrčený v časopise o horolezectve.

Balansujúc s baterkou na pleci som roztrhol obálku a rozbalil zošitový papier zaplnený úhladným ženským rukopisom.

List som si prečítal raz, dvakrát... tucetkrát a spájal si tie slová s fotkami tváre, ktoré som za tie roky videl. Predstavoval som si, ako sa skoro ráno na chvíľu vykradla z izby, aby napísala list, a premýšľal som, aký mala deň. Čo je to za chlapa, ktorý opustil svoju tehotnú manželku? *Kretén.*

Čo je to za ženu, ktorá sa starala o dvojčičky a podnikala, pričom sama bola ešte dieťa? *Sakramentsky silná žena.*

Silná, schopná žena, ktorú som potreboval spoznať. Túžba, ktorá sa ma zmocnila, bola nepríjemná a nepopierateľná.

Najtichšie, ako som vedel, som vytiahol zápisník a pero.

O pol hodiny neskôr som zalepil obálku a potom som ňou udrel Maca do ramena.

„Čo, dočerta?“ vyštekol na mňa a pretočil sa.

„Chcem svoje sušienky.“ Každé slovo som vyslovil s vážnosťou, ktorú som si zvyčajne vyhradil na povely určené Havoc.

Zasmial sa.

„Ryan, myslím to vážne.“ Vyslovenie krstného mena znamenalo, že kamarátstvo ide bokom.

„Hej, vieš, ako to chodí. Kto prv príde, ten prv berie.“ Uškrnul sa, pohodlne sa uložil na lôžko a o niekoľko sekúnd neskôr už dýchal zhlboka a pravidelne.

„Ďakujem,“ vyslovil som potichu, vediac, že ma nemôže počuť. „Ďakujem ti za ňu.“

Druhá kapitola

ELLA

List č. 1

Ella,

máš pravdu, Tvoj brat tie sušienky zjedol. Ale na jeho obranu musím povedať, že som čakal príliš dlho, kým som Tvoj list otvoril. Usúdil som, že keď už si píšeme, mali by sme byť úprimní, nie?

Takže po prvé, s ľuďmi mi to veľmi nejde. Mohol by som Ti uviesť hromadu výhovoriek, ale v skutočnosti to s nimi jednoducho neviem. Pripíš to tomu, že hovorím nesprávne veci, som priamy alebo jednoducho nevidím potrebu bezmyšlienkovite o niečom tárať, alebo kopu iných vecí. Netreba dodávať, že som nikdy nepísal listy... nikomu, keď sa nad tým teraz zamýšľam.

Po druhé, páči sa mi, že píšeš perom. Znamená to, že sa nevraciaš späť a necenzuruješ sa. Zbytočne nad tým veľa nepremýšľaš, jednoducho napíšeš, čo máš na mysli. Stavím sa, že si taká aj v osobnom kontakte – hovoríš, čo si myslíš.

Neviem, čo by som Ti o sebe povedal, aby to nezačiernili, tak čo takto: Asi pred piatimi minútami som dovŕšil dvadsaťosem

rokov a okrem mojich priateľov, ktorí sú tu so mnou, nemám žiadnu spojitosť s okolitým svetom. Väčšinu času mi to vyhovuje, ale dnes večer ma zaujíma, aké je to byť Tebou. Mať takú veľkú zodpovednosť za toľko ľudí, ktorí sú od Teba závislí. Keby som Ti mohol položiť jednu otázku, bola by to práve táto: Aké je to byť stredobodom niečieho vesmíru?

S úctou

Chaos

• • •

Odkedy mi ráno prišiel list, prečítala som si ho už trikrát a vždy som pri tom prechádzala prstami po texte písanom len veľkými kostrbatými písmenami. Keď mi Ryan povedal, že v jeho jednotke je niekto, kto by si so mnou rád písal, myslela som si, že sa zbláznil.

Chlapi, s ktorými slúžil, boli zvyčajne asi takí otvorení ako zamknutý trezor na zbrane. Náš otec bol rovnaký. Úprimne povedané, keď uplynuli týždne a neprišla žiadna odpoveď, myslela som si, že ten chlap moju ponuku odmietol. Čiastočne sa mi ulavilo – napokon, mala som toho na práci až-až. Ale prázdny list papiera mi dával možnosť, ktorá ma lákala. Možnosť zveriť svoje myšlienky niekomu, koho nikdy nestretnem, bola zvláštne oslobodzujúca.

Vzhľadom na jeho list ma zaujímal, či to cíti rovnako.

Ako sa niekto mohol dožiť dvadsaťosem rokov bez toho, aby niekoho... mal. Kohokoľvek, s kým by si vybudoval nejaký vzťah? Ry hovoril, že ten chlap je tajnostkársky a má srdce prístupné asi ako tehlová stena, ale mne sa Chaos zdal len osamelý.

„Mami, nudím sa,“ ozvala sa Maisie vedľa mňa a kopala nohami pod stoličkou.